FOTBAL

Cronicarii noştri îşi răsfoiesc carnetele de însemnări

În timp ce cronicarii îşi răsfoiau carnetele de însemnări, fotoreporterul nostru, PAUL ROMOŞAN, cerceta cu atenţie filmoteca. Dintre miile de imagini surprinse pe terenurile de fotbal, a ales-o pe aceasta. Este al doilea gol, din suita de patru, înscris de jucătorii noştri în poarta echipei Elveţiei, în meciul de la Bucureşti. Faza rămne, indiscutabil, memorabilă.

Cît de repede trece timpul... Parcă ieri ne aflam în tribunele stadionului „23 August" în aşteptarea deschiderii noii ediţii de campionat, parcă ieri urmăream înfriguraţi de emoţii în faţa micului ecran desfăşurarea ultimului act de pe Wembley. Cînd a început „World Cup"... cînd a trecut...

Şi iată-ne acum la un pas de ora cumpănă dintre '66 şi '67. Să aruncăm — în acest ceas al visărilor — o ultimă privire înapoi spre faptele petrecute pe dreptunghiul gazonului şi cu care nu ne vom mai întîlni niciodată. Pe cele mai importante, acelea care au făcut să tresară inimile atît de încercate ale suporterilor nu le vom uita multă vreme de aci înainte. Asupra cîtorva dintre ele ne vom opri în rîndurile următoare, răsfoind carnetele noastre de însemnări...

...10, 9, 8, 7, 6 secunde

Nimic mai dramatic pe filele blocnotesului meu, în acest an 1966, decît acel minut 90 al meciului Dinamo Piteşti—F. C. Toulouse. Tabela de marcaj arăta scorul de 4—1 în favoarea localnicilor, care, pentru calificarea în turul următor, mai aveau nevoie de încă un gol. Cît de „stupidă" ni se părea acum tuturor acea stipulaţie a regulamentului C.O.T., potrivit căreia un gol înscris în deplasare valorează cît două.

Dar nu-i acum timp de regrete. Acele ceasornicelor aleargă extrem de repede pentru *Barbu, Dobrin, Prepurgel* şi... mai încet ca oricînd pentru *Giussepin, Cros, Turraud* şi *Richard,* care, o repriză întreagă, n-au avut răgaz nici o clipă...

...10, 9, 8, 7, 6 secunde pînă la fluierul final al arbitrului. La o fază în careul echipei sale, printr-un ultim efort, fundaşul Turraud acordă (pentru a cîta oară?) o nouă lovitură de colţ. În tribune prind să reîncolţească speranţele. Ultimele speranţe. „*Execută C. Ionescu* (reproduc întocmai din cronica apărută în ziar) *şi mingea trimisă puternic de Barbu este respinsă de unul din cei ...11 jucători francezi, masaţi în careu, pînă la Ţurcan, care, dintre doi adversari, şutează decisiv. Golul 5 — fără de care piteştenii nu mai aveau dreptul nici la prelungiri — le aduce acestora calificarea.*" Acul mare al ceasornicelor s-a oprit, adversarii nu mai au timp nici să pună balonul la centru... Explozie de bucurie în tabăra învingătorilor, amărăciune întipărită pe feţele băieţilor lui Kader Firoud, în timp ce entuziasmul miilor de spectatori nu mai cunoaşte margini. Se aplaudă, se salută cu torţe această minunată victorie a VOINŢEI, a ÎNCREDERII ÎN FORŢELE PROPRII pînă la ultimul fluier de arbitru.

Un singur minut a adus epilogul dorit în această dramatică încleştare de forţe. Cu atît mai dramatică şi mai plină de farmec cu cît jucătorii — personajele pieselor jucate pe dreptunghiul gazonului — nu cunosc niciodată dinainte replica. În fotbal ca şi în viaţă totul e autentic şi... irepetabil.

G. NICOLAESCU

Marile drame ale careului mic

Răsfoiesc mereu blocnotesul, încercînd să mă opresc la una dintre pagini. E dificil! Fiecare îşi cere dreptul la întiietate. Totuşi, iată, aici, o însemnare lapidară: „min. 73 al jocului Progresul — Petrolul. Mircea Dridea primeşte o pasă de la Dragomir, aleargă pe aripa dreaptă, îl depăşeşte pe Colceriu şi centrează. Balonul zboară cam la înălţimea capului unui om. Doi jucători se îndreaptă vertiginos spre el, avînd ţeluri opuse: portarul Progresului — Mîndru — vrea să-i frîngă traiectoria, iar Moldoveanu să i-o modifice. Amîndoi, însă, n-au ochi decît pentru minge şi ciocnirea dintre ei este senzaţională. Mîndru face o voltă în aer şi aterizează în cap. Şocul a fost atît de puternic încît portarul leşină. Jocul se întrerupe. Dr. Steilan Cherciu îi dă îngrijirile necesare. Mîndru se... trezeşte, dar este evident că nu-şi mai poate relua locul între buturile echipei bucureştene. În clipa aceea, scorul era de 1—1. Matache îl înlocuieşte pe Mîndru. Zece minute mai tîrziu, Mircea Dridea înscrie golul victoriei pentru echipa sa, spulberînd mitul invincibilităţii Progresului, păstrat timp de 7 etape. Suporterii lui Mîndru au consolarea că, atîta timp cît „idolul" lor a fost în poartă, Progresul n-a cunoscut înfrîngerea. Dar Mîndru...? „Întîlnirea" cu Moldoveanu, din min. 73, l-a aruncat la o distanţă macro-dimensională de poarta echipei naţionale... Fusese la un pas de realizarea unei dorinţe imense — revenirea în echipa naţională — iar acum era mai departe ca oricînd de împlinirea ei. Una dintre marile drame ale careului mic".

Şi altă pagină. Sînt însemnările de la meciul Dinamo Piteşti — Steaua. Transcriu întocmai: „min. 75, o fază banală în suprafaţa de pedeapsă a Stelei. Ţurcan, gata să iasă cu mingea afară din teren, îl mai „încearcă" o dată pe Petescu, voind să se strecoare printre el şi „tuşă". Pare să reuşească. Dar... nu, a căzut. Petescu îl ţinuse pur şi simplu cu mîna. Arbitrul fluieră hotărît lovitură de la 11 m. Lovitura a executat-o ireproşabil Naghi. 1—0 pentru piteşteni. În clipa aceea golul n-a însemnat decît un moment de „suspens" în viaţa celor două echipe. Dar, în continuare, el poate fi socotit ca un punct de plecare pentru fiecare dintre combatante: piteştenii au mers din succes în succes (în campionat şi „Cupa oraşelor tîrguri"), în timp ce bucureştenii, în sens invers, au pierdut cinci partide".

Două minute, două „tablouri" din viaţa atît de densă a stadionului. Cu dramatismul lor concret, acolo pe dreptunghiul verde, cu semnificaţiile, cu repercutările lor asupra tribunelor şi, mai ales, asupra celor ce urmau să se întîmple...

VALENTIN PĂUNESCU

Primul şi ultimul minut de joc

Nu ştim de ce, dar minutele de la începutul unui meci, ca şi cele de la sfîrşitul lui, sînt considerate, în general, ca perioade în care nu se prea întîmplă nimic deosebit, deşi, fireşte, şi ele fac parte din timpul regulamentar de joc.

De ce? Un meci durează exact 90 de minute, fiecare din ele avînd aceeaşi importanţă. De altfel, două din meciurile la care am asistat în toamnă au demonstrat cu prisosinţă acest lucru.

Să ne amintim, de pildă, de partida Dinamo Bucureşti—Universitatea Craiova, disputată la începutul campionatului pe stadionul „23 August" din Capitală. Nici nu se stinsese încă ecoul fluierului arbitrului Mircea Rotaru, care anunţase începerea partidei, şi Dinamo conducea cu 1—0. Craiovenii, care avuseseră lovitura de începere, pierduseră mingea. În posesia ei a intrat Frăţilă. O pasă la Pîrcălab, un demaraj al acestuia pe lîngă apărătorii adverşi, surprinşi de repeziciunea fazei, şi... gol. Nu se jucase mai mult de 11 secunde!

La polul celălalt se situează episodul la care am fost de faţă pe stadionul din Braşov. Decepţie pentru spectatori: în locul egalării sperate, în min. 74 tabela de marcaj arată 2—0 pentru Petrolul! În 16 minute, la fotbal, se poate scrie o istorie întreagă. Dar iată că întîlnirea a intrat în ultimul minut de joc şi Steagul roşu n-a reuşit între timp decît să micşoreze handicapul: 1—2. Din minutul 90, de asemenea, nu mai rămăseseră decît cîteva secunde de joc. O ultimă încercare a lui Goran: un şut la poartă în care nu-şi punea nici o speranţă. Dar iată că Sfetcu, după ce a reţinut balonul fără dificultate, în clipa următoare l-a scăpat în poartă: 2—2!

...Două episoade din care, sperăm, fotbaliştii vor trage învăţămintele cele mai bune. În orice caz, e mult mai bine să-şi lege speranţele de minutul 1 decît de minutul 90!

JACK BERARIU

Mozaic...

Răsfoiesc carnetul meu de cronicar 1966.

Prima filă e pătată. Hîrtia s-a gofrat, ca o amprentă. Da, îmi aduc aminte. Am scăpat carnetul în zăpada udă, pe Ghencea, la un şut al lui Sorin...

O altă filă... Litere şterse, scrise cu un creion moale: Carmelo — Juan Manuel, Alvarez, Sabate — Mingorance... E scrisul lui Di Stefano, la Braşov, în hol la „Carpaţi"... Formaţia lui Espanol... Nici acum nu cred că au trecut doar 11 luni de atunci...

Altă filă... Desene de covor Buhara... Zone haşurate. Cercuri concentrice. Mozaicuri ciudate... În josul paginii: Piteşti... Piteşti... Piteşti... **Ceva mai la dreapta:** Plopeni... Plopeni... Plopeni... **Şi încă de 13 ori... Era o zi de de martie... Îmi aduc aminte. Vorbeam despre „bomba" de la Plopeni. Cineva spunea că Dinamo Piteşti nu e o echipă de Cupă. I-am dat dreptate. Azi aş putea spune că am făcut-o în speranţa că se va auzi la Sevilla şi Toulouse...**

...12 file compacte... Martie 20... Cronica meciului Universitatea Craiova — Rapid: 1—0... Am transmis-o din cabina „telefoanelor" craiovene... 10 olteni şi-au lipit urechile de geamul cabinei, ca să „prindă" cronica în primă audiţie... Au protestat în cor cînd au auzit „Plugaru, 5"... Unde-i Plugaru?

10 file... Steaua — Crişul: 1—0.

Sus, în dreapta... 35 000 de spectatori „O, tempora!..." Între timp, s-au mai vîndut, probabil, 20 000 de televizoare... „O mores"!

10 aprilie, Rapid — Dinamo: 0—0... Pătrăţele cu diagonale... Raport de cornere... Treabă inutilă. Vasas a avut 23 în jocul cu Inter...

4 iunie... Mai e o lună pînă la campionatul mondial.

Pe o filă din dreapta, Neagu Rădulescu îmi face caricatura internaţionalului F i e r a r u... Montevideo, 1930... E fila pe care i-am transcris declaraţia pentru ancheta revistei SPORT. O reproduc. Merită:

„Cred că finala de la Londra o va cîştiga Anglia. Brazilia, echipă de superclasă la Stockholm, nu mai are astăzi valoarea de atunci — n-a mai avut-o nici în Chile — în stare să contracareze avantajul hotărîtor al terenului. Mai mult decît atît, nu-i văd pe brazilieni nici în finală. Şi asta în primul rînd pentru simplul fapt că jucătorii brazilieni trăiesc aureola de mari favoriţi, ceea ce nu e bine. Iată de ce cred că în finală, împotriva Angliei, va juca echipa lui Uwe Seeler şi Schnellinger. Printre celelalte echipe cu şansă, după Brazilia, care, bineînţeles, nu poate fi omisă, văd încă o echipă sud-americană, mai ales Argentina, şi echipa U.R.S.S., a cărei valoare creşte mult în competiţiile oficiale. În sfîrşit, outsider-ul meu este echipa Portugaliei, dacă îşi va întări apărarea".

Pentru conformitate: revista SPORT, iunie, nr. 11, 1966...

Vă rog să-mi permiteţi să-i acord lui Fieraru „Marele colan 1966 al oracolului de la Delphi..."

★

...O duminică de octombrie... Azi nu scriu nici o cronică. Dar carnetul e ca întotdeauna deschis... E o zi frumoasă... Se apropie pauza. N-am notat nimic...

Tîrziu de tot, în tren, zăresc pe fila albă trei puncte negre. Redevin conştient. În minutul 40 am izbit cu creionul, de trei ori, în fila nevinovată. „Ceilalţi" înscriseseră primul gol în poarta echipei mele.

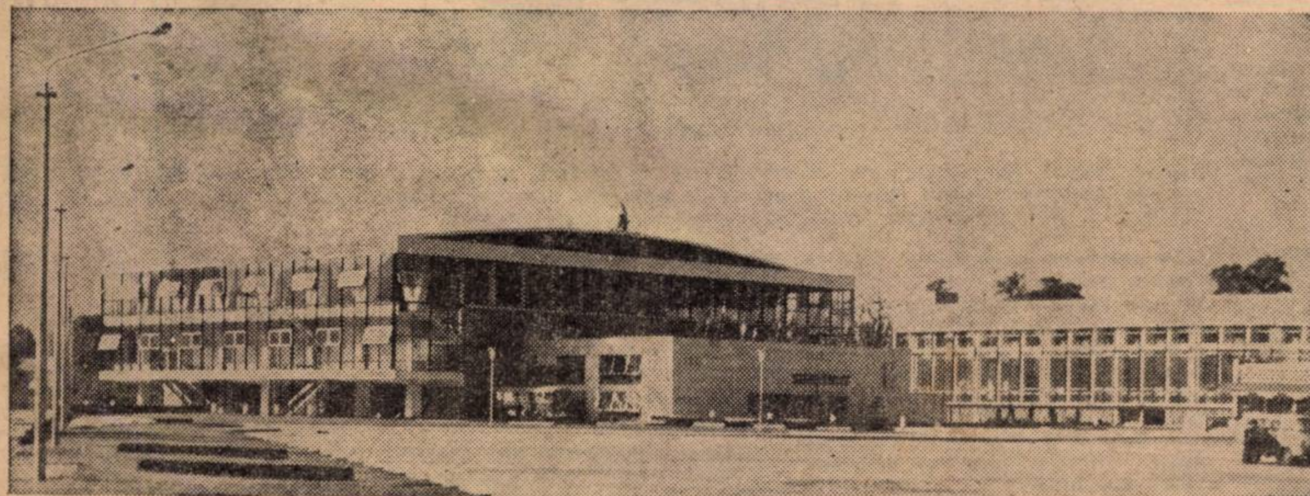
IOAN CHIRILA

Cei patru „muşchetari" din... Petroşeni

Dintre însemnările mele de cronicar, cele care îmi fac o deosebită plăcere, cele pe care le revăd adesea, sînt legate de Jiul Petroşeni, pentru că la reapariţia sa în prima categorie a făcut ravagii în rîndul „consacratelor" (7—0 cu Steagul roşu, 3—1 cu Petrolul, 2—0 cu U.T.A.) şi a lăsat tuturor pasionaţilor sportului cu balonul rotund o impresie excelentă prin prospeţimea jocului său, prin incisivitate în atac, printr-un fotbal purtînd amprenta fanteziei austriece şi mişcarea debordantă a lui „Inter".

Fără îndoială, creaţia este a tuturor jucătorilor (titulari şi rezerve). Dar — oricît am vrea! — nu putem ocoli faptul că echipa a avut „solişti". Patru dintre ei — Martinovici, Libardi, Casandra şi Peronescu — s-au dovedit abili ca nişte „muşchetari" în străpungerea „zidurilor", în derutarea celor mai mari maeştri ai defensivei. „Căpitanul de Treville" (antrenorul Coidum) şi-a pregătit avangarda de elită întărind personalitatea fiecăruia, dăruindu-i posibilitatea de a-şi pune în evidenţă calităţile. Şi „muşchetarii" din Petroşeni au străpuns de 21 de ori „garda" adversă, aducînd în Valea Jiului — împreună cu alţi doi coechipieri — recordul de goluri înscrise (25) în prima parte a campionatului. Peronescu — 9 „tuşe", Casandra — 6, Libardi — 4 şi Martinovici — 2, aşa ar arăta un clasament sui-generis al „muşchetarilor" la sfîrşitul primei părţi a asaltului. D'Artagnan rămîne, însă, Libardi. El este creatorul fazelor, „omul" care vine din mijloc şi distribuie, cel care sesizează părţile slabe ale adversarului.

CONSTANTIN ALEXE

Noua sală de sport şi bazinul de înot din Cluj

Foto: P. Romoşan

Pe harta construcţiilor sportive...

În anul 1966 baza materială a mişcării noastre sportive s-a îmbogăţit cu noi construcţii moderne — stadioane, săli, bazine — care vor contribui la îmbunătăţirea condiţiilor de pregătire a sportivilor şi la desfăşurarea unei mai largi activităţi competiţionale. Astfel, au fost construite săli de sport la Galaţi, Timişoara, Braşov, Cluj, Cîmpulung Muscel, stadionul din Suceava şi se va da în folosinţă bazinul olimpic din Cluj.

Pe harta bazelor sportive vor apare în anul care vine alte construcţii, începute în 1966: stadionul din Craiova, sălile de sport din oraşele Galaţi, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Piatra Neamţ, Bîrlad. De asemenea, se vor deschide alte şantiere sportive, pentru construirea bazinului de înot şi sărituri şi a sălii de atletism de la complexul sportiv „23 August" din Bucureşti, a sălii de sport din Timişoara etc. După cum se vede, în perspectivă obiective importante, care vor asigura o dezvoltare a activităţii sportive de masă şi de performanţă în regiunile ţării.